

DOMSTOLENS KENDELSE (Første Afdeling)
18. november 1999 *

I sag C-431/98 P,

Nicolaos Progoulis, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles (Belgien), ved advokaterne **K. Adamantopoulos** og **V. Akritidis**, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet **E. Arendt & C. Medernach**, 8-10, rue Mathias Hardt,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 21. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-237/97, **Nicolaos Progoulis** mod Kommissionen (Sml. Pers. I-A, s. 521, og II, s. 1569), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent **J. Currall**, som befuldmægtiget, bistået af advokat **B. Wägenbaur**, Hamburg, og med valgt

* Processprog: fransk.

adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón (refererende dommer), og dommerne P. Jann og M. Wathelet,

generaladvokat: A. La Pergola

justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 30. november 1998 har Nicolaos Progoulis i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF-statutten og Euratom-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af kendelse afsagt den 21. september 1998 af Retten i Første Instans i sagen Progoulis mod Kommissionen (sag T-237/97, Sml. Pers. I-

A, s. 521, og II, s. 1569, herefter »den anfægtede kendelse«), hvori Retten afviste hans påstand om annullation af Kommissionens afslag af 13. maj 1997 på hans klage om ændret indplacering i lønklasse B1, løntrin 2, med tilbagevirkende gyldighed til den 1. marts 1983 (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Faktiske omstændigheder

- 2 Det fremgår af den anfægtede kendelse, at Nicolaos Progoulis bestod den eksterne udvælgelsesprøve KOM/B/362, som Kommissionen afholdt i 1982 med henblik på oprettelsen af en reserveliste over assistenter i lønklasse B3 og B2 med græsk statsborgerskab.
- 3 Ved afgørelse af 9. marts 1983, der blev tillagt gyldighed fra den 1. marts 1983, blev han udnævnt til tjenestemand på prøve som assistent med indplacering i lønklasse B3, løntrin 2.
- 4 Dagen efter, dvs. den 10. marts 1983, indgav han i medfør af artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) en første ansøgning om ændret indplacering.
- 5 Ved skrivelse af 13. juli 1983 stadfæstede ansættelsesmyndigheden sin afgørelse.
- 6 Den 10. oktober 1983 påklagede Nicolaos Progoulis ansættelsesmyndighedens afgørelse og gjorde gældende, at denne ikke havde medregnet hans værnepligtstid.

- 7 Ved afgørelse af 18. november 1983, der blev tillagt virkning fra den 1. december 1983, blev han udnævnt til tjenestemand.

- 8 Ved afgørelse af 20. januar 1984, der blev tillagt virkning fra den 1. marts 1983, ophævede ansættelsesmyndigheden på grundlag af hans klage af 10. oktober 1983 udnævnelsen af 9. marts 1983 og indplacerede ham i lønklasse B3, løntrin 3.

- 9 Den 5. december 1991 indgav Nicolaos Progoulis på grundlag af punkt 1, litra b), andet afsnit, i bilag II til Kommissionens beslutning af 6. juni 1973 om kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin (herefter »beslutningen af 6. juni 1973«), en anden ansøgning om indplacering i lønklasse B2 og, i tilfælde af Kommissionens afslag, i lønklasse B1, henset til et af ham påstået tilfælde af ændret indplacering fra stillingsgruppe til stillingsgruppe.

- 10 Ved skrivelse af 6. april 1992 afslog ansættelsesmyndigheden ansøgningen, hvorved den navnlig gjorde gældende, at ansøgningen var indgivet for sent.

- 11 Den 2. juli 1992 påklagede Nicolaos Progoulis Kommissionens afgørelse.

- 12 Den 6. oktober 1992 afviste ansættelsesmyndigheden at realitetsbehandle klagen med henvisning til, at den tilsigtede en ændring af afgørelsen om indplacering af 20. januar 1984, og således var indgivet for sent.

- 13 Nicolaos Progoulis anlagde ikke sag til prøvelse af dette afslag.

- 14 Den 6. maj 1994 indgav han en tredje ansøgning om ændret indplacering, idet han navnlig henviste til Rettens dom af 28. september 1993 (forenede sager T-103/92, T-104/92 og T-105/92, Baiwir m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 987).
- 15 Den 12. juli 1994 afslog ansættelsesmyndigheden denne ansøgning.
- 16 Den 10. oktober 1994 påklagede Nicolaos Progoulis denne afgørelse, idet han ansøgte om at blive indplaceret i lønklasse B1, løntrin 2, med tilbagevirkende gyldighed fra den 1. marts 1983 samt om udbetaling af et beløb svarende til denne foranstaltning med tillæg af renter.
- 17 Den 20. marts 1995 afviste ansættelsesmyndigheden hans klage.
- 18 Den 19. juni 1995 indbragte Nicolaos Progoulis afslaget på hans klage af 10. oktober 1994 for Retten, hvor sagen blev indført i Rettens register under nr. T-131/95.
- 19 Ved kendelse af 15. december 1995 (sag T-131/95, Progoulis mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 297, og II, s. 907) afviste Retten søgsmålet, og pålagde appellanten at betale samtlige udgifter i overensstemmelse med bestemmelserne i den tidligere artikel 87, stk. 3, andet afsnit, i procesreglementet.
- 20 Den 24. juni 1996 indgav Nicolaos Progoulis en fjerde ansøgning til ansættelsesmyndigheden om ændret indplacering i lønklasse, og anmodede om, at

ansættelsesmyndigheden medregnede hans værnepligt på 27 måneder og indplacerede ham i lønklasse B1, løntrin 2, med tilbagevirkende gyldighed fra den 1. marts 1983.

- 21 Denne ansøgning blev afslået ved Kommissionens afgørelse af 8. august 1996 med den begrundelse, at den var indgivet senere end tre måneder efter den oprindelige afgørelse om indplacering.
- 22 Den 6. november 1996 indgav Nicolaos Progoulis en klage over denne afgørelse i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.
- 23 Ved den omtvistede afgørelse afviste Kommissionen denne klage.
- 24 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 12. august 1997 har Nicolaos Progoulis anlagt sag med påstand om annullation af denne afgørelse.
- 25 Ved den anfægtede kendelse afviste Retten sagen.

Den anfægtede kendelse

- 26 Nicolaos Progoulis gjorde for Retten gældende, at ansættelsesmyndigheden havde lagt Kommissionens beslutning af 1. september 1983 om kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin (herefter »beslutningen af 1. september 1983«) til

grund for afslaget på hans ansøgning om ændret indplacering. På denne baggrund fandt Nicolaos Progoulis, at Rettens dom af 5. oktober 1995 (sag T-17/95, Alexopoulou mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 227, og II, s. 683, herefter »Alexopoulou-dommen«) udgjorde en ny faktisk omstændighed, som medførte, at han kunne anfægte omstændighederne vedrørende hans oprindelige ansættelse.

- 27 Retten bemærkede i præmis 36 i den anfægtede kendelse, at den omtvistede afgørelse alene udgjorde en bekræftelse af den oprindelige afgørelse om indplacering af 2. marts 1984, som blev truffet i henhold til beslutningen af 6. juni 1973.
- 28 Retten undersøgte i præmis 38-41 i den anfægtede kendelse, om Alexopoulou-dommen udgjorde en væsentlig ny omstændighed, der kunne få søgsmålsfristerne til at løbe på ny, og fandt, at dette ikke var tilfældet. Retten henviste herved til præmis 39-45 i Rettens kendelse af 11.7.1997 (sag T-16/97, Chauvin mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 237, og II, s. 681, herefter »Chauvin-kendelsen«).
- 29 Retten understregede i Chauvin-kendelsens præmis 42, at den i Alexopoulou-dommen ikke havde annulleret beslutningen af 1. september 1983, selv om visse af bestemmelserne heri efter dens opfattelse ikke kunne finde anvendelse i den sag, den havde fået forelagt. Endvidere bemærkede Retten i Chauvin-kendelsens præmis 44, at Bruno Chauvin ikke var umiddelbart berørt af den afgørelse, som Retten annullerede ved Alexopoulou-dommen, hvorfor denne dom følgelig ikke kunne anses for en væsentlig ny omstændighed, der for ham bevirkede, at klagefristen begyndte at løbe på ny.

Appellen

- 30 Nicolaos Progoulis har fremført to anbringender til støtte for sin påstand om ophævelse af den anfægtede kendelse. For det første, at Retten begik en retlig fejl i

kendelsens præmis 39, 40 og 41, og for det andet, at begrundelsen i disse præmisser er utilstrækkelig. Appellanten har desuden nedlagt påstand om, at Domstolen selv træffer afgørelse i sagen og ophæver den omtvistede afgørelse.

- 31 Med det første anbringende har Nicolaos Progoulis gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den sidestillede hans situation med Bruno Chauvin's og for så vidt angår begrundelsen i præmis 39-45 i Chauvin-kendelsen fastslog, at Alexopoulou-dommen ikke udgjorde en ny omstændighed, der bevirkede, at fristerne i vedtægtens artikel 90 og 91 begyndte at løbe på ny.
- 32 Nicolaos Progoulis har anført, at hans sag adskiller sig fra Bruno Chauvin's, for så vidt som den omstændighed, som han anser for at være ny og væsentlig, ikke består i Rettens konstatering af, at visse bestemmelser i beslutningen af 1. september 1983 var i strid med vedtægten, men derimod i oplysningen fra Alexopoulou-dommen, hvorefter Kommissionen med virkning fra den 1. september 1983 anvendte en restriktiv praksis i sager om ændret indplacering, selv over for de tjenestemænd, der var blevet ansat inden denne dato. Således burde appellants indplacering i lønklasse og på løntrin være fastsat på grundlag af beslutningen af 6. juni 1973, hvori det af punkt 1, litra b), andet afsnit, i bilag II hertil fremgår, at der automatisk foretages en ændret indplacering i en højere lønklasse fra det tidspunkt, hvor tjenestemanden har aftjent værnepligt i over 24 måneder, hvilket var tilfældet for appellants vedkommende. Derudover har Nicolaos Progoulis til forskel fra Bruno Chauvin rejst indsigelse mod indplaceringen umiddelbart efter afgørelsen herom.
- 33 Med det andet anbringende har Nicolaos Progoulis gjort gældende, at Retten ikke har givet en tilstrækkelig begrundelse for, at Alexopoulou-dommen ikke udgjorde en ny faktisk omstændighed i forhold til hans sag.

- 34 Det er Kommissionens opfattelse, at appellen er åbenbart grundløs. Ifølge Kommissionen er Alexopoulou-dommen ikke relevant i appellantens tilfælde, idet den omhandler tjenestemænd, som er blevet udnævnt i henhold til beslutningen af 1. september 1983, hvorimod appellanten er blevet udnævnt i henhold til beslutningen af 6. juni 1973, hvilket Retten tog hensyn til i præmis 36 i den anfægtede kendelse.
- 35 Det følger af artikel 119 i Domstolens procesreglement, at denne, hvis det er åbenbart, at appellen helt eller delvis skal afvises eller forkastes, når som helst ved begrundet kendelse kan beslutte at afvise eller forkaste appellen.
- 36 Det følger af fast retspraksis at kun væsentlige, nye omstændigheder kan begrunde, at der indgives en ansøgning med det formål at udvirke en fornyet behandling af en afgørelse efter de frister, der er fastsat i vedtægtens artikel 90 og 91.
- 37 Det følger af den blotte læsning af de anbringender, som appellanten har fremført, at det af to grunde er åbenbart, at de ikke kan tages til følge.
- 38 For det første bemærkes, at selv om oplysningen fra Alexopoulou-dommen, som appellanten har påberåbt sig til støtte for sin ansøgning om ændret indplacering, består i, at der siden 1. september 1983 er blevet anvendt en restriktiv praksis i forbindelse med indplacering, som endda omfattede tjenestemænd, der var udnævnt før dette tidspunkt, og som medførte, at han — til forskel fra andre tjenestemænd, som havde aftjent værnepligt i over 24 måneder — ikke automatisk blev indplaceret i en højere lønklasse, må det fastslås, at dette ikke udgør en ny omstændighed.

39 Denne af appellanten påståede praksis bestod nemlig alene i en anvendelse af bestemmelserne i beslutningen af 1. september 1983. Denne beslutnings eksistens var imidlertid velkendt, idet den blev offentliggjort over for personalet i en meddelelse af 21. oktober 1983.

40 For det andet er Nicolaos Progoulis' argumentation baseret på den forudsætning, at han — såfremt beslutningen af 6. juni 1973 havde fundet anvendelse på ham — ville være blevet indplaceret i den trindhøjere lønklasse som følge af, at han havde aftjent værnepligt i over 24 måneder.

41 Det bestemmes i punkt 1, litra b), i bilag II til beslutningen af 6. juni 1973:

»For så vidt som værnepligten udgør en lovbestemt pligt tages der i princippet kun hensyn til denne med henblik på en eventuel oprykning til højere løntrin.

En undtagelse fra dette princip kan imidlertid komme på tale og medføre en indplacering i den trindhøjere lønklasse, såfremt værnepligtens varighed er lig med eller overstiger 24 måneder.«

- 42 End ikke en overfladisk læsning af denne bestemmelse danner grundlag for at konkludere — som appellanten — at enhver, som har aftjent værnepligt i 24 måneder eller derover, automatisk skal indplaceres i den trindhøjere lønklasse.
- 43 Således fremgår det af punkt 1, litra b), andet afsnit, i bilag II til beslutningen af 6. juni 1973, at ansættelsesmyndigheden kun undtagelsesvis kan træffe bestemmelse om en sådan indplacering og altså råder over et skøn på dette område.
- 44 Det følger af ovenstående, at den af Nicolaos Progoulis iværksatte appel er åbenbart grundløs og derfor må forkastes.

Sagens omkostninger

- 45 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte selv deres egne omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 2, finder artikel 70 imidlertid ikke anvendelse ved appel, der iværksættes af tjenestemænd eller øvrige ansatte ved en institution mod denne. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da appellanten har tabt sagen, pålægges det ham derfor at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde
bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

- 1) **Appellen forkastes.**

- 2) **Nicolaos Progoulis betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 18. november 1999.

R. Grass
Justitssekretær

L. Sevón
Formand for Første Afdeling